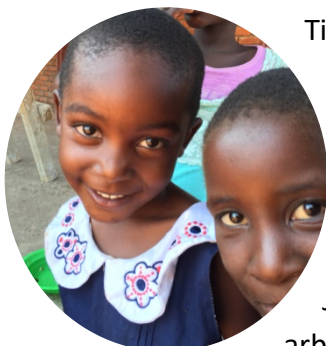

Låt mig presentera det lokala teamet – 6 personer som ser till att göra Afrogardens arbete i byarna möjligt!

Hej alla härliga Afrogarten-vänner!

Tidigare i år fick jag äran att skriva ett brev till er om mina upplevelser i Mpasa. Jag berättade bland annat om projektet *Children Back to School* och vad vi gjorde för att försöka uppmuntra barn som av olika anledningar slutat skolan att börja igen.

Jag berättade även lite grann om det lokala teamet som jag arbetade tillsammans med. Varje dag cyklade vi runt i byarna och pratade med familjer och barn, och försökte ta reda på varför barnen inte gick till skolan och hur vi skulle kunna hjälpa dem att börja igen. Fokus i det förra brevet var alltså främst på *projektet* och på mina personliga upplevelser från tiden i byn, men! I det här brevet skulle jag vilja berätta lite om de sex individer som gör arbetet i byarna överhuvudtaget möjligt: *Det lokala teamet*. Vi berättar ofta om dem i våra nyhetsbrev i samband med våra projekt, men nu är det hög tid att de hamnar i strålkastarljuset på riktigt, för utan dem hade inte Afrogardens arbete i byarna varit möjligt att genomföra.

Det lokala teamet består av Cathrin 31 år, Canada 34 år, Francis 25 år, Kondwani 24 år, Grace 30 år och Aron 24 år. De är alla födda i Mpasa, vilket gör att de både känner till byarna rent geografiskt och är bekanta människorna som lever där. De hjälper Afrogarten att komma i kontakt med människorna, de tolkar och översätter, de undervisar, och de fungerar som en brygga mellan Afrogarten, hövdingarna och byborna. De hjälper oss att förstå saker som inte alltid är så självklara för en utomstående "mzungu", och de räddar oss i de situationer då missförstånd uppstår. De förklarar, lyssnar, tolkar och ger oss en nära inblick i den kulturen som de lever i.

Jag beundrar de här människorna så ofantligt mycket. Inte minst på grund av allt hårt arbete som de lägger ner för att hjälpa byborna i Mpasa, utan också för att de är sådana starka och härliga individer. Trots att de själva kommer från mycket fattiga förhållanden och har stött

på många motgångar genom livet, tycks de alltid ha förmågan att se hoppet i det mörka och möjligheterna framför problemen. Det beundrar jag. Har de åtagit sig ett uppdrag så spelar det ingen roll om regnet öser ner eller om de tvingas vada sig igenom översvämmade vägar för att komma fram till byarna och utföra sitt arbete. De bara gör det och de gör det utan att klaga.

Jag har ett starkt minne från en liten händelse från en varm dag i januari, när jag, Francis och Aron skulle cykla hem till barnhemmet efter några hembesök i Mpaniha-byn. Det tog minst 30 minuter att cykla, på vägar som var på guppiga, leriga och vattenfyllda, och jag minns än idag hur ont jag hade i rumpan efter alla cykelturer vi gjorde varje dag. Det var så varmt och svettigt, och jag var

dessutom vrålhungrig och kände mig matt och trött. Det började regna. Som om inte det var jobbigt nog så fick Francis punktering på bakdäcket mitt i allting. *Neeeeeej*, tänkte jag, *vi kommer aldrig att komma hem!* Men, killarna kom snabbt på en lösning, Francis skulle skjutsa Aron på min cykel som hade pakethållare (*stackarn* – tänkte jag, det kommer bli riktigt jobbigt!) och jag skulle ta Arons lilla cykel, som inte hade någon pakethållare. När vi satte igång att trampa igen insåg jag vilken *förfärlig* cykel det var Aron hade! Den gick inte att sitta på, den var liten, och när man trampade så hackade kedjan jättemycket så det kändes som att man inte kom någon vart. Frustrationen växte och jag ropade på Aron, "Aron, hur klarar du av att cykla på den här cykeln? Den är ju helt omöjlig!". Det var då det slog mig, att varje dag som vi har cyklat fram och tillbaka på de här leriga vägarna, har Aron haft en cykel som gör att det blir tusen gånger jobbigare för honom, men *aldrig* på något sätt gett sken av att det varit motigt eller beklagat sig, inte en endaste gång. När vi pratade om detta senare så sa han: "Vad skulle det hjälpa om jag klagade? Det hjälper ju ingen". Snacka om att *jag* fick ett wake-up-call och började reflektera över mig själv och mina "små problem" som jag ibland beklagar mig över hemma. Det låter kanske larvigt, men på något sätt tycker jag att det här skildrar mentaliteten för alla i byn, och inte minst för de här sex individerna i det lokala teamet. De har det jobbigt men de väljer att inte lägga sin fokus på det utan att istället se framåt och se *möjligheterna*. Det här är såklart bara ett litet, obetydligt exempel, men som för mig skildrar hur de biter ihop och alltid gör det bästa av situationen.

Jag har lärt mig oerhört mycket av Cathrine, Canada, Kondwani, Aron, Francis och Grace. Som volontär får man nöjet att tillbringa en hel del tid tillsammans med dem hela dagarna, och tack vare dem får man chansen att komma i kontakt med människor ute i byarna som man aldrig annars skulle kunna kommunicera med. Det är häftigt.

När vi har frågat dem om vad Afrogarden har betytt för *dem* genom åren, så säger de att det framförallt har varit väldigt givande att ha fått komma i kontakt med de mest utsatta i byn och hjälpa dem på olika sätt. De märker skillnad i byn och de ser hur människornas situation förbättras. Genom att vara med, assistera och undervisa i Afrogardens olika program får de dessutom själva sätta sig in i projekten och bli experter inom dess olika områden. Arbetet med Afrogarden har på så vis hjälpt dem och deras familjer kunskapsmässigt, men också ekonomiskt, eftersom lönen de får från arbetet har bidragit till ett bättre leverne!

Det är fantastiskt att höra dem säga detta och vi är så tacksamma att vi har dem! Cathrine, Canada, Kondwani, Aron, Francis och Grace är våra vänner, som inte bara gör sitt yttersta för att hjälpa sina medmänniskor, utan även ser till att en sådan som jag, som kommer till byn som volontär, känner sig oerhört välkommen.

Ett stort tack till dem! Och återigen, ett stort tack till alla *er*, som på något sätt stöttar det lokala teamet och Afrogardens arbete i byarna! Om ni ännu inte har varit i byn, så vill jag uppmuntra er starkt till att åka – för det är en upplevelse för livet!

*Varma hälsningar,
Lisa*